

Studiul 9: Moștenitori ai făgăduințelor, prizonieri ai speranței

Sabat după-amiază, 22 noiembrie

De memorat:

„Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de război plini de nădejde! O spun și astăzi că îți voi întoarce îndoita!” Zaharia 9:12.

Capitolele 13 la 21 din Iosua conțin liste ample de granițe geografice care delimitează zonele alocate semințiilor lui Israel. Pentru cititorul modern, aceste liste pot părea irelevante, dar ele se bazează pe o înțelegere teologică a țării promise, care este importantă și pentru noi astăzi. Prin aceste liste concrete, Dumnezeu dorea să le arate israeliților că țara nu era doar un vis, ci o realitate promisă într-un mod foarte tangibil, măsurabil. Însă, pentru ca această promisiune să devină realitate, ei trebuiau să acționeze.

Adică, da, Dumnezeu urma să le dea țara ca moștenire, urma să fie un cadou în direcția împlinirii promisiunii făcute părinților lor. „Vedeți, v-am pus țara înaintea, intrați și luați în stăpânire țara pe care Domnul a jurat părinților voștri, Avraam, Isaac și Iacov, că o va da lor și seminței lor după ei” (Deuteronomul 1:8). Dar, da, și ei aveau un rol de jucat.

În această săptămână vom analiza câteva concepte teologice legate de țara promisă și implicațiile lor spirituale pentru cei care revendică toate promisiunile care se găsesc în Domnul Isus.

Edenul și Canaanul

1. Potrivit Geneza 2:15 și 3:17-24, care au fost consecințele căderii în ceea ce privește spațiul în care trăia primul cuplu uman?

Geneza 2:15

¹⁵ Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească.

Geneza 3:17-24

¹⁷ Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mânânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale;

¹⁸ spini și pălămidă să-ți dea și să mânânci iarba de pe câmp.

¹⁹ În sudoarea feței tale să-ți mânânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”

²⁰ Adam a pus nevestei sale numele Eva: căci ea a fost mama tuturor celor vii.

²¹ Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.

²² Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm, dar, acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mânânce din el și să trăiască în veci.”

²³ De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat.

²⁴ Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învâртеască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.

La creație, Dumnezeu i-a așezat pe Adam și pe Eva într-un mediu perfect care întruchipa abundența și frumusețea. Primul cuplu de oameni L-a întâlnit pe Creatorul lor în cadrul unui minunat spațiu de locuit care le putea satisface toate nevoile fizice. Pe lângă cuvântul rostit de Dumnezeu, grădina Eden servea ca centru de învățare în care Adam și Eva au dobândit o cunoaștere profundă a caracterului lui Dumnezeu și a vieții pe care El o dorea pentru ei. Prin urmare, atunci când au rupt relația de încredere cu Creatorul lor, s-a schimbat și relația lor cu grădina Eden și, ca semn al relației rupte, au trebuit să părăsească grădina. Ei au pierdut teritoriul pe care Dumnezeu li-l dăduse. Astfel, grădina Eden a devenit simbolul vieții la superlativ, iar noi vom redescoperi în tema țării promise motivele literare asociate acestui simbol.

2. Cum au perceput patriarhii făgăduința privind primirea acestei țări? (Vezi Geneza 13:14,15; 26:3,24; 28:13.) Ce crezi că înseamnă pentru noi, ca adventiști, să trăim ca moștenitori ai făgăduințelor (Evrei 6:11-15)?

Geneza 13:14,15

¹⁴ Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus;

¹⁵ căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac.

Geneza 26:3,24

³ Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta; căci toate ținuturile acestea ți le voi da ție și seminței tale și voi ține jurământul pe care l-am făcut tatălui tău, Avraam.”

²⁴ Domnul i S-a arătat chiar în noaptea aceea și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeuul tatălui tău, Avraam; nu te teme, căci Eu sunt cu tine; te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța, din pricina robului Meu, Avraam.”

Geneza 28:13

¹³ Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tatălui tău, Avraam, și Dumnezeuul lui Isaac.” Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale.

Evrei 6:11-15

¹¹ Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde,

¹² așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.

¹³ Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine însuși

¹⁴ și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța.”

¹⁵ Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința.

Când Avraam a intrat în țara pe care Dumnezeu i-o arătase, prin credință, acea țară a devenit țara promisă pentru el și pentru urmașii săi. A rămas țara promisă timp de 400 de ani. Patriarhii nu dețineau cu adevărat țara; nu era a lor în așa fel încât să o poată da copiilor lor drept moștenire. În schimb, aceasta îi aparținea lui Dumnezeu, așa cum îi aparținuse grădina Eden. Așa cum Adam și Eva nu au făcut nimic care să le dea dreptul la grădina Eden, nici poporul Israel nu a contribuit cu nimic ca să merite țara. Aceasta a fost un dar de la Dumnezeu,

la inițiativa Sa. Poporul Israel nu avea niciun drept implicit sau vreo pretenție de a deține țara (Deuteronomul 9:4-6); numai prin harul lui Dumnezeu o putea stăpâni.

Patriarhii au fost moștenitorii făgăduințelor până când acestea au devenit realitate. Noi, ca urmași ai lui Hristos, am moștenit făgăduințe și mai bune (Evrei 8:6), care se vor împlini dacă o să călcăm „pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (Evrei 6:12).

Țara ca dar

3. Analizează Exodul 3:8; Leviticul 20:22; 25:23; Numeri 13:27; Deuteronomul 4:1,25,26; 6:3 și Psalmii 24:1. Care era relația specială dintre Dumnezeu, Israel și țara promisă?

Exodul 3:8

⁸ M-am coborât ca să-l izbăvesc din mâna egiptenilor și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere, și anume, în locurile pe care le locuiesc canaanii, heteii, amorii, fereziții, heviții și iebușii.

Leviticul 20:22

²² Să păziți toate legile Mele și toate poruncile Mele și să le împliniți, pentru ca țara în care vă duc să vă așez, să nu vă verse din gura ei.

Leviticul 25:23

²³ Pământurile să nu se vândă de veci; căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici.

Numeri 13:27

²⁷ Iată ce au istorisit lui Moise: „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o țară în care curge lapte și miere și iată-i roadele.

Deuteronomul 4:1,25,26

¹ Acum, Israele, ascultă legile și poruncile pe care vă învăț să le păziți. Împliniți-le, pentru ca să trăiți și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul Dumnezeuul părinților voștri.

²⁵ Când vei avea copii, și copii din copiii tăi, și vei fi de multă vreme în țară, dacă vă veți strica, dacă vă veți face chipuri cioplite, înfățișări ale vreunui lucru, dacă veți face ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului vostru, ca să-L mâniați

²⁶ iau astăzi martor împotriva voastră cerul și pământul – că veți pieri de o moarte repede din țara pe care o veți lua în stăpânire dincolo de Iordan și nu veți avea zile multe în ea, căci veți fi nimiciți de tot.

Deuteronomul 6:3

³ Ascultă-le, dar, Israele, și caută să le îplinești, ca să fii fericit și să vă înmulțiți mult, cum ți-a spus Domnul Dumnezeuul părinților tăi când ți-a făgăduit țara în care curge lapte și miere.

Psalmii 24:1

¹ Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc!

La un nivel profund elementar, țara oferă unei națiuni o identitate fizică. Poziționarea geografică a națiunii determină ocupația și stilul de viață al locuitorilor ei. Slavii nu aveau un loc al lor; altcineva se bucura de rezultatele muncii lor. A avea pământ însemna libertate. Identitatea poporului ales era strâns legată de locuirea în țara promisă.

Între Dumnezeu, poporul Israel și țară exista o relație specială. Israel a primit țara de la Dumnezeu ca un dar, nu ca un drept inalienabil. Poporul ales putea stăpâni țara atâta timp cât se afla într-o relație de legământ cu Iahve și respecta preceptele legământului. Cu alte cuvinte, israeliții nu puteau beneficia de acel pământ și binecuvântările lui fără binecuvântarea lui Dumnezeu.

În același timp este adevărat că țara oferea un mijloc prin care poporul Israel Îl putea înțelege mai bine pe Dumnezeu. Viața în țară avea să le amintească mereu israeliților de un Dumnezeu devotat, care Își respectă promisiunile și este demn de încredere. Nici țara, nici poporul Israel nu ar fi existat fără inițiativa lui Dumnezeu, care era sursa și temelia existenței lor. În timp ce se aflau în Egipt, Nilul și sistemul de irigații, împreună cu munca grea le asigurau recoltele necesare pentru subzistență. Canaanul era diferit. Israeliții depindeau de ploaie pentru bogăția recoltelor și numai Dumnezeu era Cel care putea controla vremea. Astfel, țara le amintea locuitorilor ei de dependența lor constantă de Dumnezeu.

Chiar dacă poporul Israel a primit țara în dar de la Iahve, în esență tot El a rămas proprietarul. Ca adevăratul proprietar al întregului pământ (Psalmii 24:1), Iahve are dreptul de a oferi țara poporului Israel sau de a o lua de la el. Dacă Dumnezeu este proprietarul pământului, atunci israeliții și, prin extensie, toți oamenii sunt străini și călători sau, în terminologia modernă, suntem cu toții musafirii lui Dumnezeu pe termen lung în țara/pe pământul Lui.

În lumina textelor din 1 Petru 2:11 și Evrei 11:9-13, ce înseamnă pentru tine, la nivel personal, să trăiești ca un străin și călător, privind cu speranță spre cetatea al cărei arhitect și ziditor este Însuși Dumnezeu?

1 Petru 2:11

¹¹ Preaiubiților, vă sfătuiesc, ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul.

Evrei 11:9-13

⁹ Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe.

¹⁰ Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

- ¹¹ Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.
- ¹² De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.
- ¹³ În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.

Provocările țării

4. Studiază Iosua 13:1-7. Chiar dacă țara Canaan a fost un cadou de la Dumnezeu, care au fost dificultățile care au venit odată cu posesia ei?

Iosua 13:1-7

- ¹ Iosua era bătrân, înaintat în vârstă. Domnul i-a zis atunci: „Tu ai îmbătrânit, ai înaintat în vârstă, și țara care-ți mai rămâne de supus este foarte mare.
- ² Iată țara care mai rămâne: toate ținuturile filistenilor și tot ținutul gheșuriților,
- ³ de la Șihor, care curge înaintea Egiptului, până la hotarul Ecronului la miazănoapte, ținut care trebuie socotit drept canaanit și care este stăpânit de cei cinci domnitori ai filistenilor: cel din Gaza, cel din Asdod, cel din Ascalon, cel din Gat și cel din Ecron, și de avii;
- ⁴ începând de la miazăzi, toată țara Canaanților și Meara, care este a sidoniților, până la Afec, până la hotarul amoriiților;
- ⁵ țara ghibliților și tot Libanul spre răsăritul soarelui, de la Baal-Gad, la poalele muntelui Hermon, până la intrarea Hamatului;
- ⁶ toți locuitorii de pe munte, de la Liban până la Misrefot-Maim, toți sidoniții. Eu îi voi izgoni dinaintea copiilor lui Israel. Dă numai țara aceasta de moștenire prin sorți lui Israel, cum ți-am poruncit;
- ⁷ și împarte acum țara aceasta ca moștenire între cele nouă seminții și între jumătate din seminția lui Manase.”

Având în vedere faptul că israeliții trăiseră timp de secole ca sclavi, abilitățile lor militare nu erau suficiente pentru a cuceri țara. Nici măcar stăpânii lor, egiptenii, cu armatele lor bine pregătite și echipate, nu au reușit să o ocupe definitiv. Egiptenii nu au cucerit niciodată Canaanul complet, din cauza aspectelor inatacabile ale cetăților fortificate. Acum, unei națiuni de foști sclavi i se spune să cucerească o țară pe care foștii ei stăpâni nu au fost în stare să o supună. Dacă va fi ca israeliții să stăpânească vreodată țara, va fi doar prin harul lui Dumnezeu, nu prin propriile eforturi.

Capitolele 13 la 21 din Iosua tratează împărțirea țării între semințiile poporului Israel. Această împărțire îi arată poporului Israel nu numai ce i-a fost repartizat, ci și ce mai trebuie să cucerească din teritoriul respectiv. Israelii pot trăi în siguranță în țara pe care Dumnezeu le-a dat-o ca moștenire. Ei sunt chiriașii de drept, legitimi ai țării aflate în proprietatea lui Dumnezeu. Totuși, inițiativa lui Dumnezeu trebuie să fie însoțită de un răspuns uman. Prima jumătate a cărții arată modul în care Dumnezeu alocă țara prin depozitarea canaanților; a doua jumătate

relatează modul în care poporul Israel intră în posesia țării prin instalarea în respectivele locuri.

Această complexitate a cuceririi ilustrează dinamica mântuirii noastre. La fel ca Israel, noi nu putem face nimic pentru a ne câștiga mântuirea (Efeseni 2:8,9). Este un dar, la fel cum țara a fost darul lui Dumnezeu pentru israeliți pe baza relației lor de legământ cu El. Cu siguranță nu s-a bazat pe meritele lor (vezi Deuteronomul 9:5).

Totuși, ca să se bucure de cadoul primit de la Dumnezeu, israeliții trebuiau să își asume toate responsabilitățile care veneau odată cu locuirea în țară, la fel cum noi trebuie să parcurgem procesul de sfințire printr-o ascultare din iubire față de cerințele impuse de statutul de cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu. Deși nu este același lucru, există o paralelă destul de clară între faptul că ei au primit țara prin har și faptul că noi primim mântuirea prin har. Ni s-a oferit un dar minunat, însă este un dar pe care îl putem pierde dacă nu suntem atenți.

Cum se confruntă creștinii de astăzi cu provocări similare celor legate de ocuparea țării promise? Vezi Filipeni 2:12; Evrei 12:28.

Filipeni 2:12

¹² Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea.

Evrei 12:28

²⁸ Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică,

Jubileul

Țara promisă a trebuit să fie împărțită pe seminții, neamuri și familii (Numeri 34:13-18) pentru a se evita situația în care aceasta să fie deținută de câteva elite conducătoare.

5. Potrivit Leviticul 25:1-5,8-13, care era scopul anului sabatic și al anului jubiliar („anul de veselie”)?

Leviticul 25:1-5,8-13

- ¹ Domnul a vorbit lui Moise pe muntele Sinai și a zis:
- ² „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „Când veți intra în țara pe care v-o dau, pământul să se odihnească, să țină un Sabat în cinstea Domnului.
- ³ Șase ani să-ți semeni ogorul, șase ani să-ți tai via și să strângi roadele.
- ⁴ Dar anul al șaptelea să fie un Sabat, o vreme de odihnă pentru pământ, un Sabat ținut în cinstea Domnului: în anul acela să nu-ți semeni ogorul și să nu-ți tai via.
- ⁵ Să nu seceri ce va ieși din grăunțele căzute de la seceriș și să nu culegi strugurii din via ta netăiată: acesta să fie un an de odihnă pentru pământ.
- ⁸ Să numeri șapte săptămâni de ani, de șapte ori șapte ani, și zilele acestor șapte săptămâni de ani vor face patruzeci și nouă de ani.
- ⁹ În a zecea zi a lunii a șaptea, să pui să sune cu trâmbița răsunătoare; în ziua Ipsășirii, să sunați cu trâmbița în toată țara voastră.
- ¹⁰ Și să sfințiți astfel anul al cincizecilea, să vestiți slobozenia în țară pentru toți locuitorii ei: acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare din voi să se întoarcă în familia lui.
- ¹¹ Anul al cincizecilea să fie pentru voi anul de veselie; atunci să nu semănați, să nu secerăți ce vor aduce ogoarele de la ele și să nu culegeți via netăiată.
- ¹² Căci este anul de veselie: să-l priviți ca ceva sfânt. Să mâncați ce vă vor da ogoarele voastre.
- ¹³ În anul acesta de veselie, fiecare din voi să se întoarcă la moșia lui.

Spre deosebire de Egipt, unde era uzual ca cetățenii să își piardă pământul și să devină slugile faraonului, intenția lui Dumnezeu în privința israeliților era ca aceștia să nu ajungă niciodată deposezați definitiv de moștenirea lor. Nimeni nu putea deține pământul în afara clanului („neamului”) și a familiei căreia îi fusese inițial alocat. De fapt, conform planului lui Dumnezeu, pământul nu putea fi vândut niciodată; el putea fi doar închiriat în funcție de valoarea sa, stabilită pe baza numărului de ani rămași până la următorul jubileu („anul de veselie”). Prin

urmare, rudele persoanei care fusese obligată să își vândă pământul strămoșesc aveau datoria să îl răscumpere chiar înainte de jubileu (Leviticul 25:25). Împărțirea țării devine o fereastră către inima lui Dumnezeu. Ca Tată ceresc, El dorește să îi vadă pe copiii Săi generoși cu cei lipsiți și să facă în așa fel încât pământurile lor să îi hrănească pe cei săraci în fiecare al șaptelea an. Anul sabatic aplica principiul poruncii Sabatului la o scară mai largă. Pe lângă faptul că valorifică și încurajează munca asiduă, deținerea pământului implică și respect și bunătate față de cei care se confruntă cu dificultăți financiare.

Legislația privind proprietatea asupra pământului îi oferea fiecărui israelit oportunitatea de a se elibera de circumstanțele opresive moștenite sau autoinduse și de a avea un nou început în viață. În esență, acesta este scopul principal al Evangheliei: să elimine distincția dintre bogați și săraci, angajator și angajat, privilegiați și defavorizați, punându-ne pe toți pe picior de egalitate prin recunoașterea nevoii noastre absolute de harul lui Dumnezeu. Din nefericire, poporul Israel nu a respectat standardul stabilit de Dumnezeu și, după secole, avertismentele cu privire la deposedare s-au împlinit (2 Cronici 36:20,21).

Cum ne pot aminti principiul împărțirii țării și principiul Sabatului că, în ochii lui Dumnezeu, suntem cu toții egali? Cum ne poate ajuta Sabatul să refuzăm ciclurile vicioase și exploatare ale consumerismului, care afectează atâtea societăți?

Țara recuperată

6. Citește Ieremia 24:6; 31:16; Ezechiel 11:17; 28:25 și 37:14,25. Care a fost promisiunea lui Dumnezeu cu privire la întoarcerea poporului Israel în țara promisă și cum s-a împlinit?

Ieremia 24:6

⁶ Îi voi privi cu un ochi binevoitor și-i voi aduce înapoi în țara aceasta: îi voi așeza și nu-i voi mai nimici, îi voi sădi și nu-i voi mai smulge.

Ieremia 31:16

¹⁶ Așa vorbește Domnul: „Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi, căci truda îți va fi răsplătită”, zice Domnul; „ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului.

Ezechiel 11:17

¹⁷ De aceea să le spui: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Vă voi strânge din mijlocul popoarelor, vă voi aduna iarăși din țările în care sunteți risipiți și vă voi da țara lui Israel.”

Ezechiel 28:25

²⁵ Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Când voi strânge iarăși casa lui Israel din mijlocul popoarelor la care este risipită, Îmi voi arăta în ea sfințenia înaintea neamurilor, și vor locui în țara lor pe care am dat-o robului Meu Iacov.

Ezechiel 37:14,25

¹⁴ Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi; vă voi așeza iarăși în țara voastră, și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am și făcut, zice Domnul.”

²⁵ Vor locui iarăși în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor și copiii copiilor lor pe vecie, și Robul Meu David va fi voievodul lor în veci.

În timpul exilului babilonian, israeliții au avut parte nu doar de trista realitate a faptului că nu mai aveau un loc al lor, ci și de promisiunea că relația lor cu Dumnezeu, deși concretizată prin promisiunea țării, nu era condiționată și limitată de deținerea țării. Atunci când israeliții și-au mărturisit păcatele, s-au pocăit și L-au căutat pe Domnul din toată inima, Dumnezeu Și-a respectat din nou promisiunea și i-a adus înapoi în țara lor ca semn al restaurării lor. Cu alte cuvinte, El era în continuare Dumnezeul lor, chiar dacă nu se aflau în țară.

Totuși, așa cum făgăduința că poporul Israel avea să stăpânească țara pentru totdeauna era o făgăduință condiționată (Deuteronomul 28:63,64; Iosua 23:13,15; 1 Împărați 9:7; 2 Împărați 17:23; Ieremia 12:10-12), la fel era și făgăduința lui

Dumnezeu de a-i aduce din nou în țară și de a le asigura prosperitatea după exil. În același timp, profeții din Vechiul Testament au indicat o restaurare pe care avea să o aducă un viitor rege davidic (Isaia 9:6,7; Zaharia 9:9,16). Această promisiune s-a împlinit prin viața, moartea și învierea lui Isus Hristos, în persoana căruia aveau să se îplinească toate promisiunile făcute vechiului Israel. În Noul Testament nu se menționează în mod direct țara promisă, dar ni se spune că promisiunile lui Dumnezeu s-au împlinit în și prin Isus Hristos (2 Corinteni 1:20; Romani 15:8). Prin urmare, în lumina lui Hristos, țara este reinterpretată și devine simbolul binecuvântărilor spirituale pe care Dumnezeu intenționează să le ofere poporului Său credincios, aici și acum (Efeseni 2:6) și în viața de apoi.

Împlinirea supremă a promisiunii divine de odihnă, belșug și bunăstare în țară va avea loc pe noul pământ, unde păcatul și consecințele sale nu vor mai exista. În acest sens, în calitate de creștini, speranța noastră se bazează pe promisiunea lui Hristos că Se va întoarce și, după 1.000 de ani în ceruri, Își va instaura împărăția veșnică pe pământul înnoit. Aceasta va fi împlinirea finală a tuturor făgăduințelor privind țara promisă.

Ce speranță supremă găsim în Ioan 14:1-3; Tit 2:13 și Apocalipsa 21:1-3 și de ce moartea Domnului Isus ne garantează împlinirea acestei speranțe?

Ioan 14:1-3

- ¹ Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.
- ² În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.
- ³ Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca , acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.

Tit 2:13

- ¹³ așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.

Apocalipsa 21:1-3

- ¹ Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.
- ² Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.
- ³ Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 42

„Vom fi pentru totdeauna salvați atunci când vom intra prin porțile cetății. Atunci ne vom putea bucura că suntem mântuiți, pentru totdeauna mântuiți. Dar până atunci trebuie să ascultăm de îndemnul apostolului și «să luăm dar bine seama ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din [noi] să nu se pomenească venit prea târziu» [Evrei 4:1]. Cunoașterea Canaanului, cântarea cântărilor Canaanului, bucuria perspectivei de a intra în Canaan nu i-au adus pe copiii lui Israel în viile și livezile de măslini ale țării promise. Ei puteau să și-o însușească într-adevăr doar prin ocupare, prin respectarea condițiilor, prin exercitarea unei credințe vii în Dumnezeu, prin însușirea promisiunilor ei” (Ellen G. White, în *The Youth’s Instructor*, 17 februarie 1898).

„În Biblie, moștenirea celor mântuiți este numită «o patrie» (Evrei 11:14-16). Acolo, păstorul ceresc Își conduce turma la izvoare de apă vie. Pomul vieții își dă roadele în fiecare lună, iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi precum cristalul, și, pe malul lor, pomi unduind își aruncă umbrele pe cărările pregătite pentru răscumpărării Domnului. Acolo câmpiile întinse se continuă cu coline pline de frumusețe, iar munții lui Dumnezeu își înalță crestele înalte. Pe acele câmpii pașnice, lângă izvoarele pline de viață, poporul lui Dumnezeu, multă vreme peregrin și rătăcitor, va găsi un cămin” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 675).

Zilnic: Judecătorii 3 – 9; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 52, 53

1. Ce i-a profetizat Debora lui Barac?
2. Cum sunt cei ce-L iubesc pe Domnul?
3. Cu ce putere l-a trimis Dumnezeu pe Ghedeon?
4. Din ce materiale a fost făcut efodul nelegiuit din Ofra?
5. Cum se dobândește un loc în împărăția lui Dumnezeu?